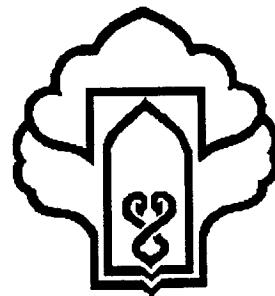
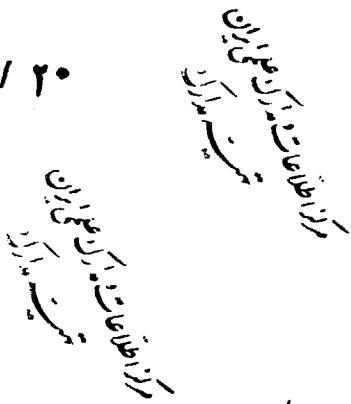

لهم انت معلم وحده

دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی ، درمانی

شهید صدوقی یزد

دانشکده پزشکی

۰۱۵۸۵۹

پایان نامه برای دریافت درجه دکترا

موضوع: بررسی میزان شیوع *Tinea Pedis* در بیماران دیابتیک
مراجعةه کننده به مرکز تحقیقاتی و درمانی دیابت ،
بیمارستان افسار یزد

استاد راهنمای: آقای دکتر علی اکبر اکابری

نگارش: مهدی امیر حیدری ، کامبیز پاک منش ، سید علی موسوی

سال تحصیلی ۱۳۷۹ - ۸۰

شماره ثبت :

۳۷۱۶۶

بسم الله تعالى

در آغاز ، خداوند متعال (ا سپاس می‌گوئیم ، که توفیق تلاش و تحصیل علم را به ما عطا فرمود ، و از او می‌خواهیم که چونان گذشته ، ما را هدایت فرماید .

از جناب آقای دکتر علی اکبر اکابری ، استاد محترم راهنمای ، که در تمامی مراحل این پایان‌نامه ، صمیمانه و با حوصله و دقت هرچه تمام‌تر ، راهنمائی ما را برعهده داشتند ، تشکر و قدردانی می‌نماییم .

و با سپاس و تقدیر فراوان از جناب آقای دکتر محمد تقی نوربالا ، استاد محترم مشاور ، که راهنمایی‌های علمی و محبت‌های دلسوزانه ایشان ، در لحظه لحظه انجام این پایان‌نامه ، راهگشای مشکلاتمان بود .

و با تشکر از آقای مهندس محمدحسین احمدیه ، که به عنوان مشاور آمار ، ما را در انجام این پایان‌نامه یاری نمودند .

لازم می‌دانیم از سرکار خانم دکتر پورسینا ، که تذکرات به موقع ایشان نیز در انجام این پایان‌نامه تأثیر به سزاً داشته‌است ، سپاسگزاری نماییم .

و در نهایت ، از پرسنل محترم بخش قارچ‌شناسی آزمایشگاه بیمارستان افشار ، به ویژه آقای سجادی ، قدردانی بعمل می‌اید .

همچنین از پرسنل رحمتکش و محترم مرکز تحقیقاتی و درمانی دیابت بیمارستان افشار ، که همکاری بسیار خوبی با ما داشتند ، تشکر می‌نماییم .

تقدیم به **پدر** کرامیم، که در هر مقطعی از زندگی، ایشان را الگوی خویش قرار داده، و در آینده نیز قرار خواهم داد.

تقدیم به **مادر** مهریانم، که محبت‌های بیکران ایشان، از مهمترین عوامل پیشرفت من بوده، و بدون شک در آینده نیز خواهد بود.

تقدیم به **همسر** عزیزم، که همواره، در تحمل سختیهای دوره تحصیل همراه و همدوش من بوده است.

تقدیم به **محمد صدرا**، فرزند دلبرندم، که هر لبخندش خستگی را از وجودم می‌زداید، و به من نیروئی تازه می‌بخشد.

و تقدیم به تمام آنها که در طول سالهای گذشته، مشوق و آموزگار من بوده‌اند.

مهدی امیر حیدری

تقدیم به پدرم همو که ایمان و هدف و فکر و
اعتقادم در مکتبش شکل گرفت.

تقدیم به مادرم همو که برای من آموزگار پاکی و
صداقت بوده است.

تقدیم به تمام آناتکه در این سالیان دراز راهنماء،
مشوق و معلم و استاد من بوده‌اند.

تقدیم به او که مهر بانی و عشق را از روی آموختم:

همسرم

«سیدعلی موسوی»

فهرست و عنوان

١-٢	٠ . پنجه
٣-٢٧	٠ . فصل اول : مقدمات و کلیات
٤-٢٤	١-١ مقدمه
٢٤-٢٥	١-٢ بیان مسأله
٢٥-٢٦	١-٣ بررسی متون
٢٧	١-٤ هدایت و فرضیات
٢٧	١-٥ تعریف واژهها
٢٨-٣١	٠ . فصل دوم : مواد و روشها
٢٩-٣٠	٢-١ موارد و روشها
٣٠	٢-٢ متغیرها
٣١	٢-٣ مشکلات و معانع
٣٢-٣٩	٠ . فصل سوم : نتایج و جداول
٣٣-٣٥	٣-١ نتایج
٣٦-٣٩	٣-٢ جداول
٤٠-٤٥	٠ . فصل چهارم : بحث و پیشنهادات
٤١-٤٤	٤-١ بحث
٤٥	٤-٢ پیشنهادات
٠ . خلاصه انگلیسی		
٠ . منابع		
٠ . ضمائم		

چکیده :

کپلی پا یک عفونت قارچی است که ممکن است فضاهای بین انگشتی را درگیر کند. این بیماری اغلب، "پای ورزشکاران" نامیده می‌شود، و شایعترین بیماری قارچی انسان است. این بیماری می‌تواند در فضاهای بین انگشتی، باعث ایجاد فیشورهای کوچک و متعدد شده، با شکستن یکپارچگی پوست، راه را برای ورود میکروبها سطح پوست به لایه‌های عمقی تر هموار ساخته، نایمه را مستعد عفونتهای باقی نماید.

در بیماران دیابتیک، اینمی سلولی تا حدود زیادی مقتل شده است. از اینرو تصور می‌شود که دیابت به عنوان یک فاکتور میزان، باعث افزایش شیوع عفونتهای پوست و بافت نرم، از جمله عفونتهای قارچی سطحی شود. (البته مطالعات موجود در این زمینه همچنان نظرات متناقضی (رأه می‌دهند).

در این مطالعه، ۷۱۰ بیمار دیابتیک (۳۶۶ مرد و ۳۴۴ زن) مراجعه کننده به مرکز تحقیقاتی و درمانی دیابت بیمارستان افسار یزد، در بهار سال ۱۳۸۰، مورد معاينة پا قرار گرفتند. از بیماران مشکوک به کپلی پا، بجهت تهیه اس‌میر و کشت قارچ، نمونه تهیه می‌شد. بیماران در محدوده سنی ۹۰ - ۹ سال با میانگین ۵۵ سال قرار داشتند. بیماران سابقه ۷ ماهه تا ۵۰ ساله بیماری دیابت، با میانگین ۸/۴ سال داشتند.

۱۷۰ بیمار، دیابت کنترل شده داشتند (میانگین FBS در سه ماه اخیر کمتریا مساوی $140\ mg/dl$) و در ۵۴۰ بیمار، دیابت کنترل نشده بود (میانگین FBS در سه ماه اخیر بیشتر از $140\ mg/dl$).

۱۱۲ بیمار، در معاینه بالینی، مشکوک به کپلی پا بودند.

۲۹ بیمار، با تأیید کشت، دچار کپلی پا بودند.

کپلی پا در مردان با $P-Value = 0.007$ شایعتر بود، به طوریکه ۶٪ مردان دچار کپلی پا بودند، در حالیکه تنها ۲٪ زنان دچار این عفونت بودند.

کپلی پا با کنترل یا عدم کنترل دیابت، رابطه معنی‌دار نداشت، اما دیده شد که با افزایش سن، شیوع کپلی پا افزایش پیدا می‌کند ($P-Value = 0.01$)، به طوریکه شیوع کپلی پا در افراد کمتر از ۵۰ سال ۲/۸٪، در افراد ۷۰ - ۵۰ سال ۳/۹٪، و در افراد بالای ۷۰ سال، ۱۱/۵٪ بود. شیوع کپلی پا، با افزایش طول دوره بیماری دیابت، افزایش پیدا می‌کرد، به طوریکه در افراد با سابقه ۱۰ - ۵ ساله دیابت، ۷٪ شیوع داشت، اما در افراد با سابقه کمتر از ۵ سال ۳/۴٪ و در افراد با سابقه بیشتر از ۱۰ سال ۲/۴٪ شیوع داشت، ولی این رابطه از نظر آماری معنی‌دار نبود ($P-Value = 0.056$).

با توجه به نتایج بدست آمده در این مطالعه، پیشنهاد می‌شود که معاینه پاهای، در هر بار معاینه عمومی بیمار دیابتیک، به طور روتین توسط پزشک معالج بیمار صورت گیرد، و توجه ویژه‌ای به فضاهای بین انگشتی بعمل آید. همچنین به بیماران دیابتیک در نصوص معاینه پاهای، به ویژه فضاهای بین انگشتی پاهای، آموزش بیشتری داده شود، و به عنوان پیشنهاد، انجام مطالعه‌ای جهت تعیین شیوع کپلی پا در جمعیت نرمال شهرستان یزد، ضروری به نظر می‌رسد.

فصل رول

مقدمة و كليات

مقدمه :

در طول زندگی هر فرد پاها هزاران مایل را طی می‌کنند. در هر قدم دو بار وزن بدن را به زمین منتقل می‌کنند. معمولاً پاهای ما برای سالیان درازی از عمر مورد توجه قرار نگرفته، پوشیده مانده و دور از دید می‌باشند...

در کارهای بالینی به ندرت پا به طور روتین مورد معاينه قرار می‌گیرد و ندرتاً به عنوان یک واحد با مشکلات ویژه خود، در سلامت و بیماری در نظر گرفته می‌شود. پوست پوشانندهٔ پا، قسمت اصلی از بدن است که با زمین تماس دارد و برای ایفای این نقش تطابق خاصی از نظر ساختمانی پیدا کرده است. بیماری‌های درماتولوژیک پا ناشایع نبوده، و در چند سال اخیر استفاده از کفشهای سربسته باعث افزایش آنها شده‌است.^{۱۱}

پوست مکان اصلی عفونتها قارچی قابل تشخیص را در انسان تشکیل می‌دهد که این عفونتها به دو نوع سطحی و عمقی قابل تقسیم هستند.

نوع سطحی مواردی است که عفونتها محدود به پوست هستند، و اغلب، به عمق ۱ - ۱ میلی‌متری محدود می‌شوند. قارچهایی که تنها باعث عفونتهاي سطحی پوست می‌شوند، درماتوفیت (*dermatophyte*) نام دارند.

درماتوفیتها دارای سه کونه میکروسبرو، تریکوفیتون، و اپیدرموفیتون می‌باشند. هر کونه ای از درماتوفیتها تمایل به ایجاد تابلوی بالینی منصوص به خود دارد، گرچه ممکن است چندین کونه از این قارچها ضایعات مشابهی

لیجاد نمایند. برفی اوقات ضایعات آنقدر مشخص و ویژه هستند که از روی یافته‌های بالینی می‌توان گونه را مشخص کرد.

عفونتها قارچی که توسط درماتوفیت‌ها ایجاد می‌شوند، درماتوفیتوز (dermatophytosis) یا (ringworm)، یا (tinea)، یا (کپلی) کپلی می‌شوند. این عفونتها در نقاط مختلف بدن، تابلوهای بالینی متفاوتی دارند، که بر اساس آنها انواع کپلی‌ها بدین صورت تقسیم بندی می‌شوند:

کپلی سر، کپلی ریش، کپلی صورت، کپلی بدن، کپلی دست، کپلی پا،
کپلی کشاله ران، و کپلی ناخن.

علاوه بر این نوع تقسیم بندی، گاهی عفونتها قارچی سطحی را بر اساس نوع درماتوفیت عامل آن تقسیم بندی می‌کنند که این نوع تقسیم بندی کاربرد پیدمیولوزیک دارد.

درماتوفیتوز پاها، که پای ورزشکاران (athlete's foot) نیز نامیده می‌شود، با فاصله زیادی از دیگر بیماریهای قارچی، شاپختن بیماری قارچی است.^{۱۰}

tinea pedis می‌تواند در فضاهای بین انگشتی باعث ایجاد شکاف‌ها (fissures) متعدد و کوچکی شود و با شکستن یکپارچگی (integrity) پوست، راه را برای ورود میکروب‌های سطح پوست به لایه‌های عمقی تر هموار سازد، و از این‌رو به نظر می‌رسد که یکی از ریسک فاکتورهای پای دیابتیک (diabetic foot) باشد.^{۱۰,۷}

• مایکوژهای جلدی :

مایکوژهای جلدی (*cutaneous mycoses*) عفونتهای قارچی سطحی پوست، مو، و نافن‌ها هستند که در آنها ذاتاً هیپگونه بافت زنده‌ای مورد تهابم قرار نمی‌گیرد. با این وجود، تغییرات پاتولوژیکی در میزان به وقوع می‌پیوندد که ناشی از حضور عامل عفونی و/یا محصولات متابولیک آن است. عوامل اتیولوژیک اصلی به قرار زیرند:

- ۱ - گپکها (*moulds*)
- ۲ - درماتوفیت‌ها مشتمل بر گونه‌های میکروسپوروم، تریکوفیتون، و اییدرموفیتون که باعث ایجاد کپلی در اسکالپ، پوست بدون مو، و نافنها می‌شوند.
- ۳ - مالاسزیا فورفور، یک مفتر پری دوست، که مسئول ایجاد پتريازيس ورسی‌کالر، پتريازيس فولیکولا ریس، درماتیت سبورئیک و شوره سر است.
- ۴ - کاندیدا آلبیکنس و گونه‌های وابسته که باعث ایجاد کاندیدیازیس پوست، غشاء‌های مخاطی و نافن‌ها می‌شوند. مورد اخیر همچنین ممکن است در بسیاری از ضایعات پوستی مرطوب، کلونیزه شود، بدون آنکه علت بوجود آورنده آن ضایعه باشد.

در سرتاسر جهان عفونتهای قارچی پوست، مو، و نافن‌ها از شایع‌ترین عفونتهای انسان هستند. در سالهای اخیر، توسعه داروهای بسیار موفق بر ضد قارچها، باعث افزایش توجه و علاقه به این عوامل عفونی خاص شده است. از طرفی، گسترش

داروهای بسیار قوی سرکوبگر ایمنی و نیز گسترش عفونت HIV، باعث توانای ساختن گروههای مختلفی از قارچها، درجهٔ نفوذ و ایجاد گسترشهای سطحی و سیستمیک شدید شده است، امری که در گذشته بسیار نادر بوده است.^۹

در ادامه، دو نوع از مایکوزهای جلدی شایع، یعنی درماتوفیتوزیس و کاندیدیازیس مورد بحث قرار می‌گیرند.

• درماتوفیتها :

درماتوفیتها، ساپروفیتهای خاک هستند که توانایی هضم اجزاء کراتینی موجود در خاک را بدست آورده‌اند، بنابراین قارچ‌های کراتین‌دوست (keratophilic fungi) نامیده می‌شوند.^{۱۰} (ین قارچها قادر به مصرف کراتین بعنوان منبع غذایی هستند، در واقع از نظر کراتیناز (keratinase) ظرفیت آنزیمی بعیانندی دارند^۹. برخی از این ارگانیزمها به علت تماس حیوانات با فاک، انکل باقتهای کراتینی حیوانات شده‌اند، در تئیه توانایی زندگی در خاک را از دست داره‌اند، و حیوان دوست (zoophilic) نامیده می‌شوند. عقیده براین است که درماتوفیتهای انسان دوست، از قارچهای حیوان دوست بوجود آمده‌اند و با کراتین انسان تطابق یافته و توانایی هضم کراتین حیوانی را از دست داره‌اند.

درماتوفیتهای بیماریزا در انسان متعلق به سه گونه میکروسپروووم، تریکووفیتون و اییدروموفیتون هستند.^{۱۰}

• درماتوفیتوزیس :

درماتوفیتوز اسکالپ، پوست بدون مو، و نافنها توسط کروهی بسیار نزدیک و واپسنه از قارچها که تفت عنوان درماتوفیتها شناخته می‌شوند، ایجاد می‌شود. فرایند بیماری در درماتوفیتوزیس به دو دلیل بی‌نظیر است:

- اول اینکه هیچگونه بافت زنده ای مورد تهاجم قرار نمی‌گیرد (به این دلیل که در لایه شافی شده پوست، مو، و نافن کلونیزه می‌شوند). با این وجود تصور قارچ و محصولات متابولیک آن باعث ایجاد پاسخ التهابی در میزبان می‌شود. نوع و شدت پاسخ میزبان، اغلب واپسنه به جنس و گونه درماتوفیت مولد بیماری است.
- دوم اینکه درماتوفیتها تنها قارچهایی هستند که برای بقاء و گسترش نیاز به انسان یا حیوان دارند. در حقیقت گونه‌های انسان دوست، انگل‌های اولیه انسان هستند که قادر به کلونیزه شدن بر روی حیوانات نبوده، منابع محیطی دیگری ندارند.

گونه‌های ژئوفیلیک (خاک دوست) به طور طبیعی در خاک به سرمهی برند، جائی که تصور می‌شود بتوانند ذرات کراتینی را تجزیه کنند. بعضی از گونه‌های ژئوفیلیک به دنبال تماس با خاک، باعث ایجاد عفونت در انسان و حیوانات می‌شوند. گونه‌های انسان دوست، انگل‌های اولیه حیوانات هستند و به دنبال تماس با حیوانات به انسان منتقل می‌شوند. عفونتهای حیوان دوست معمولاً باعث ایجاد پاسخ شدیدی در پوست میزبان، (در محلهای تماس یعنی بازوها، ساقها، تن، و صورت) می‌شوند. عفونتهای ایجاد شده توسط درماتوفیتهای

انسان دوست، معمولاً با ریزش پوسته های حاوی اجزاء عفووترازی زنده قارچها (آرتروکندری) منتقل می شوند. پوسته های ریزش یافته ممکن است برای ماهها و حتی سالها در محیط به صورت عفووترا باقی بمانند. اشیائی مانند قالی و زیلو که می توانند پوسته ها را در خود نگه دارند، ناقلهای بسیار خوبی هستند.

بنابراین انتقال درماتوفیتیهایی مانند تریکووفیتون (وبروم)، تریکووفیتون

منتاگروفایتیس و اپیدرموفیتون فلوكوزوم معمولاً از طریق پاها صورت

می کشد. در این مطلع، عفوتها اغلب مزمن هستند و معمولاً برای سالها به صورت تخت بالینی باقی می مانند، تا اینکه هنگام گسترش به نواحی دیگر مانند کشاله ران مورد توجه قرار می کیرند. درک این نکته دارای اهمیت است که فضاهای بین انگشتی پاها مترن عمدتاً این قارچها در بدن انسان هستند، و بنابراین درمان این عفوتها در نواحی دیگر بدن، بدون درمان عفونت فضاهای بین انگشتی پاها، عملی غیر ممکن است. این نکته را نیز باید مورد توجه قرار داد که افراد با عفوتها مزمن یا تخت خاک فضاهای بین انگشتی پاها، ناقل (carrier) هستند و به طور دائم پوسته های عفووترا از آنها ریزش پیدا می کند.^۹

شرایط محیطی به ازدیاد بسیاری از قارچهای فرصت طلب کمک می کنند. با این وجود، فاکتورهای میزبان نیز قابل توجه می باشند. بهترین مثال برای فاکتورهای میزبان که به ازدیاد درماتوفیتها کمک می کند، ضعف ایمنی است. درماتوفیتها توسط واکنش ایمنی وابسته به سلول (cell mediated immunity) از سطح پوست زدوده می شوند. مجموعه پاسخ ایمنی و افزایش فعالیت پرولیفراژیو کراتینوسیتها، به کاهش پیشرفت درماتوفیتها و زدودن درماتوفیتها از سطح پوست